

ēkām un bieži apmeklētām vai izklaides vietām, kas minētas šīs direktīvas 12. pantā, no otras puses. No Briseles iestāžu iesniegto tiesību normu analīzes izrietot, ka tās attiecas tikai uz būvatļauju vai zemes sadales atļauju piešķiršanu, kas noteikti ir vēlāka stadija par zemes sadalīšanas un izmantošanas politikas izstrādi. Tādējādi reģionālie pasākumi neesot pilnīgi, jo tie neattiecas uz visu šīs politikas noteikšanas un īstenošanas procedūru.

⁽¹⁾ OV 1997, L 10, 13. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 1996. gada 9. decembra Direktīva 2003/105/EK, ar ko groza Padomes Direktīvu 96/82/EK par tādu smagu nelaimes gadījumu briesmu pārzināšanu, kas saistīti ar bīstamām vielām (OV L 345, 97. lpp.).

Prasība, kas celta 2010. gada 22. janvārī — Eiropas Kopienu Komisija/Portugāles Republika

(Lieta C-38/10)

(2010/C 80/33)

Tiesvedības valoda — portugāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — R. Lyal un G. Braga da Cruz)

Atbildētāja: Portugāles Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka Portugāles Republika nav izpildījusi Līguma par Eiropas Savienības darbību 49. pantā un Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu 31. pantā paredzētos pienākumus, pieņemot un atstājot spēkā tiesību normas, kas ietvertas *Código português do Imposto sobre o Rendimento das pessoas Colectivas* (Portugāles Sabiedrību ienākuma nodokļa kodekss, turpmāk tekstā — “CIRC”) 76.A., 76.B. un 76.C. pantā, saskaņā ar kurām gadījumā, ja sabiedrības juridiskā adrese un faktiskā vadības adrese tiek pārceltas uz citu dalībvalsti, pastāvīga uzņēmuma darbība Portugālē tiek izbeigta vai tā aktīvi no Portugāles tiek pārcelti uz citu dalībvalsti:

— nodokļa bāzē tajā finanšu gadā, kurā piepildās kāds no šiem noteikumiem, jāiekļauj viss ar attiecīgajiem aktīviem saistītais nerealizētais ieguldījumu vērtības pieaugums,

savukārt nerealizētais kapitāla vērtības pieaugums, kas saistīts ar vienīgi valsts ietvaros notikušiem darījumiem, nodokļa bāzē nav jāiekļauj;

— sabiedrības, kuras juridiskā adrese un faktiskā vadības adrese tiek pārceltas ārpus Portugāles teritorijas, partneriem ir jāmaksā nodoklis par starpību starp sabiedrības apgrozāmajiem līdzekļiem (kas aprēķināti pārcelšanas dienā un vadoties no tirgus cenām) un attiecīgo akciju vai kapitāla daļu iegādes cenu;

— piespriest Portugāles Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija uzskata, ka minētie CIRC panti var būt šķērslis LESD 49. pantā nostiprinātajai brīvībai veikt uzņēmējdarbību.

Saskaņā ar minēto Portugāles tiesību aktu nerealizētais kapitāla vērtības pieaugums tiek aplikts ar nodokli vienīgi tad, ja sabiedrības juridiskā adrese un faktiskā vadības adrese tiek pārceltas ārpus Portugāles teritorijas vai ja atsevišķi īpašuma elementi tiek pārcelti uz cita dalībvalstī atrodošos pastāvīgu uzņēmumu, bet līdzīgai pārcelšanai, kas tiek veikta Portugāles ietvaros, proti, juridiskās adreses pārcelšana Portugāles teritorijā vai aktīvu pārcelšana no galvenās adreses uz filiāli tajā pašā dalībvalstī, nav nekādu tūlītēju nodokļu sekas.

Komisija neiebilst pret dalībvalstu nodokļu noteikumiem par kapitāla vērtības pieaugumu, ko realizējusi persona, kas kā rezidējošs nodokļu maksātājs tiek aplikta ar nodokļiem par tās kopējiem ienākumiem. Tomēr Komisija uzskata, ka Portugāles tiesību aktiem jāpiemēro viens un tas pats kritērijs un ka faktiem, kas rada nodokļu saistības, jābūt tādiem pašiem — proti, kapitāla pieaugums vai jebkurš cits faktors, kas prasa amortizācijas korekciju — gan tad, ja juridiskās adreses, faktiskās vadības adreses vai aktīvu pārcelšana notiek ārpus Portugāles teritorijas, gan tad, ja tās paliek šajā teritorijā.

Komisija uzskata, ka sabiedrībām jābūt tiesībām pārcelt uz citu dalībvalsti savu juridisko adresi vai atsevišķus aktīvus, neesot pakļautam pārmērīgi sarežģītām un apgrūtinošām procedūrām. Pēc Komisijas domām, nav nekāda pamatojuma tam, lai neka vējoties tiktu iekasēti nodokļi par nerealizēto ieguldījumu vērtības pieaugumu gadījumā, ja Portugālē reģistrētas sabiedrības juridiskā adrese vai faktiskā vadība tiek pārceltas uz citu dalībvalsti, pastāvīgs uzņēmums beidz darbību Portugālē vai Portugālē atrodošies aktīvi tiek pārcelti uz citu dalībvalsti, ja salīdzināmās situācijās valsts kontekstā aplikšana ar nodokli netiek veikta.

Ir svarīgi īpaši aizsargāt noteiktu personu — proti, kreditoru, mazākuma akcionāru un nodokļu iestāžu — tiesības un intereses, taču šāda aizsardzība jānodrošina atbilstoši samērīguma principam, kā to interpretējusi Tiesa.

Šajā kontekstā Portugāles Republika varētu, piemēram, noteikt to nerealizēto kapitāla vērtības pieaugumu vērtību, pār kuru tā varētu saglabāt savu nodokļu suverenitāti, ar noteikumu, ka tas nenozīmē ne tūlītēju nodokļa iekasējamību, ne nosacījumus, kas saistīti ar maksājumu atlikšanu.

Attiecībā uz mērķi garantēt nodokļu pārbaužu un cīņas ar krāpšanu nodokļu jomā efektivitāti, lai gan šāds mērķis ir leģitīms, tas varētu tikt sasniegts ar mazāk ierobežojošiem paņēmieniem, izmantojot Padomes 1977. gada 19. decembra Direktīvā 77/799/CEE ⁽¹⁾ par dalībvalstu kompetentu iestāžu savstarpēju palīdzību tiešo un netiešo nodokļu jomā vai Padomes 2008. gada 26. maija Direktīvā 2008/55/EK ⁽²⁾ savstarpējo palīdzību prasījumu piedziņā saistībā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem un citiem pasākumiem paredzētos mehānismus.

Komisija uzskata, ka Portugāles tiesību akti pārsniedz izvērzīto mērķu, proti, nodokļu režīma efektivitātes nodrošināšanas sasniegšanai nepieciešamo. Līdz ar to Komisija uzskata, ka Portugāles tiesību aktiem ir jāpiemēro tas pats kritērijs gan tad, ja juridiskā adrese, faktiskā vadība vai īpašuma elementi tiek pārcelti ārpus Portugāles teritorijas, gan tad, ja tie paliek šajā teritorijā; nodoklis jāiekasē vienīgi tad, kad ieguldījumu vērtības pieaugums ir ticis realizēts.

⁽¹⁾ OV L 336, 15. lpp.

⁽²⁾ OV L 150, 28. lpp.

Prasība, kas celta 2010. gada 25. janvārī — Eiropas Komisija/Belģijas Karaliste

(Lieta C-41/10)

(2010/C 80/34)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — G. Rozet un N. Yerrell)

Atbildētāja: Belģijas Karaliste

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, nepareizi un nepilnīgi transponējot Direktīvu 73/239/EEK ⁽¹⁾ un Direktīvu 92/49/EEK ⁽²⁾, Belģijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas paredzēti īpaši Pirmās direktīvas 73/239/EEK 6., 8., 15., 16. un 17. pantā, kā arī Trešās direktīvas 92/49/EEK 20., 21. un 22. pantā;

— piespriest Belģijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ceļot šo prasību Komisija norāda, ka Belģijas savstarpējās apdrošināšanas sabiedrību darbība veselības papildapdrošināšanas jomā, kas neietilpst likumā paredzētajā sociālā nodrošinājuma sistēmā, neatbilst Pirmās un Trešās direktīvas prasībām attiecībā uz nedzīvības apdrošināšanu. Ciktāl savstarpējās apdrošināšanas sabiedrības veselības papildapdrošināšanas tirgū tiešā veidā konkurē ar apdrošināšanas sabiedrībām, tām ir piemērojams tas pats tiesiskais regulējums, kāds šīm sabiedrībām. Prasītāja šajā sakarā apstrīd atbildētājas apgalvojumu, ka savstarpējās apdrošināšanas apvienību sniegtie veselības papildapdrošināšanas pakalpojumi ir Pirmās direktīvas 2. panta 1. punkta d) apakšpunktā paredzētais izņēmums, un uzskata, ka apdrošināšana papildapdrošināšanas shēmā nav pielīdzināma "apdrošināšanai, kas ir daļa no likumos noteiktās sociālā nodrošinājuma sistēmas".

Komisija, pirmkārt, norāda, ka Pirmās direktīvas 6. pantā ir paredzēts, ka tiešās apdrošināšanas darbību veikšanai vispirms ir jāiegūst oficiāla licence tās dalībvalsts kompetentajās iestādēs, kuras teritorijā sabiedrībai ir juridiskā adrese. Belģijas savstarpējās apdrošināšanas apvienības attiecībā uz to darbībām veselības papildapdrošināšanas jomā neesot licencētas atbilstoši minētajai normai.

Otrkārt, prasītāja atbildētājai pārmet Pirmās direktīvas 8. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu, jo savstarpējās apdrošināšanas sabiedrības neesot Belģijas tiesiskajā regulējumā paredzēto apdrošināšanas sabiedrību juridisko formu vidū. Turklāt savstarpējās apdrošināšanas sabiedrībām esot tiesības veikt plašu spektru darbību, kas nav tieši saistītas ar to darbību apdrošināšanas jomā, bet atbilstoši 8. panta 1. punkta b) apakšpunktam sabiedrībai ir jānodarbojas vienīgi ar apdrošināšanu un no tās tieši izrietošām operācijām, neveicot citus komercdarījumus. Belģijas tiesiskajā regulējumā esot arī konflikts ar 8. panta 1. punkta c) apakšpunktu, jo šajā apakšpunktā ir paredzēts, ka sabiedrībai jāiesniedz darbības plāns saskaņā ar 9. panta noteikumiem. Savstarpējās apdrošināšanas sabiedrības attiecībā uz to darbībām veselības papildapdrošināšanas jomā nekādu tamlīdzīgu plānu neesot iesniegušas. Visbeidzot, Belģijas savstarpējās apdrošināšanas sabiedrībām, pretēji Pirmās direktīvas 8. panta 1. punkta d) apakšpunktā paredzētajam, neesot pienākuma izveidot obligāto garantiju fondu.